

ДРИНСКА РЕГАТА - РЕПОРТАЖА

Драги моји,

Дуго сам размишљао како написати неки сиже, неку рекапитулацију дешавања на Дринској регати 2024 године, да то онима који нису били, буде бар мало блиско емоцији и доживљају, оних који су били...

Посматрајући и ослушкујући колеге који су били на Дринској регати, на почетку дешавања у тренутку окупљања у Бајиној Башти и слушајући те исте особе у дану разлаза, на Калуђерским барама, схватио сам да истински приближити доживљај регате онима који нису били, је немогуће... Тако да ћу се потрудити да овим текстом, вратим емоције и адреналин учесницима, а сви они који нису били, нека се спреме за неки следећи пут и „водено крштење“ на Дринској регати...

Иза себе имам 10+ Дринских регата, ал свака је посебна, можда личи на неку претходну, али и увек нова и непоновљива... Таква је била и ова, можда зато што је била јубиларна 30. по реду и вероватно зато што је на њој први пут организовао,



учешће узело Удружење Инжењера Телекома Србије – УИТС.

Као представници највеће домаће телекомуникационе компаније, својим учешћем смо се трудили да дамо допринос промоцији и подршци најстарије и најмасовније манифестацију на реци Дрини у Бајиној Башти. Свакако били смо „видљиви“. Наши домаћини, почев од запослених код Курте, организатори Дринске регате и Туристичка организација Бајине Баште, руководство хидроелектране Бајина Башта, руководство НП Тара из Бајине Баште и сви остали где год смо били, су били изузетни домаћини и улепшали су нам тродневни боравак у Западној Србији.

А окупили смо се испред чувене Кућице на Дрини, у Бајиној Башти, на једном дивном локалитету, Студенац, ту је Дрина студена, па отуда и такво име... Да се саберемо,

окрепимо, пребројимо и направимо планове за даље... И наравно, да се заједно фотографишемо са све кућицом на стени, у позадини...

У припреми нашега боравка, направили смо садржајан план наших активности за ова три дана, са пуно детаља, локација обиласка. Било је згуснуто, напорно, било је негодовања. Али кад после посете правој воденици поточари са куповином брашна испод воденичког камена, посете локалитету „ушће реке Раче у Дрину“, дођете на језеро Перућац, онда је све дозвољено и све је „опроштено“.



Купање на перућачком језеру је био врхунац дневних активности првог дана.

Добар нам је био избор локације на којој смо смештени, објекат Курта, са посебно добром позицијом, феноменалном околином и дивним домаћинима... Ништа нам није фалило, можда смо имали и превише... Мало се јело, мало пило, музицирало певало и играло... А када би огладнели, позвали би шефицу на кујну, и онда би из кухиње наступио тарски кулинарски воз... Сетили смо се и Балашевића, и онога „ал се некад добро јело“, и све смо то радило под паролом, „да се не испустимо“ и сопствену кућну вагу не преваримо...

Изненађењима никад краја, а посебно када у неко доба, иза шанка се појави газда на кафану са све хармоником и оркестром иза њега. И у таквој ситуацији, остали смо прибрани и постојани и достојанствено учествовали у мултимедијалном перформансу који је уследио...



Почетак новог дана смо искористили, да се припремимо физички и ментално, за један прави излетнички дан, по околини Бајине Баште...

А Бајина Башта је позната као „варош ћирилице“ па смо и кренули из Музеја ћирилице, смештеног у старој реновираној основној школи (четворогодишња школа) у Рачи на обали реке Раче. Први музеј ове тематике у региону са изузетним плановима...

Са стручним вођством и посебним емоцијама појединаца... Водич нам је износио детаље о музејској поставци, а један колега нам је објашњавао у којој учионици су били прваци, где другаци, а где они најстарији. У то време у ОШ Рача се знао ред! Иначе у самој вароши Бајина Башта постоји Парк ћирилице и већ традиционално одржава се манифестација Ћирилична Баштина, која промовише ћирилично писмо.



Недалеко одавде, уз реку Рачу, средњовековни манастир Рача, задужбина Немањића. Оаза мира, тишине и спокојства. Историјска громада, православни светионик овога краја, центар духовности комплетне регије... Духовно окрепљење под скутима древног манастира. Центар чувене Рачанске преписивачке школе. У манастирској ризници, импозантни експонати, ехо историје.

А да би овај дан био посебан и наше активности имале узлазну динамику, следећи локација је хидроелектрана Бајина Башта. И то она реверзибилна, прави драгуљ нашег електронерегетског система, једина у Србији и у региону. Импазантност примењене технологије и техничких решења, инжењерских досетки, нас је оставила „без даха“. А наш домаћин инжењер Раденко Васић главни инжењер за ревитализацију техничких система ЕПС-а, врсни познавалац сваког детаља у реверзибилној, се трудио да нам покаже све што нас је интересовало и одговори на сва наша питања и умањи нашу инжењерску знатижељу. Стварно импресивно!



Требало нам је времена, да дођемо себи, сумирамо утиске и припемимо се за нове импресије и детаље које су нам наши домаћини сервирали.

На Митровцу, у визиторском центру Националног парка Тара, наш домаћин Ранко Милановић, жива енциклопедија НП Тара, са толико љубави и енергије нам је причао о Тари и свему што се тамо може наћи и видети. О парку, шумама, природним и туристичким потенцијалима, енциклопедијски подаци, о медведима и чиповању, а били смно поносни јер је и наша компанија дала допринос у праћењу и осматрању тајног живота ових највећих сисара на нашим просторима. Уживали смо у представљању бајковитих предела Таре.

Иначе, на Тари су врло честе табле које упозоравају на опасност од сусрета са

медведом. Ми нисмо видели ни једног. Да ли их тада није било у околини, или су бежали од нас, не знам. За сваки случај ми смо били прилично бучни.

И како би дан привели крају, него тарском клопом и купањем на језеру.



У Секулићима изнад Митровца, постоји библиотека „Код Бана“, неки је и кафаном зову. А тај сач припређен само за нашу групу је тако импозантно изгледао, да смо се прво само фоткали, обилазили око њега „ко мачак око вруће каше“, загледали, а онда смо тешка срца пристали, да ту уметничку инсталацију, срушимо. Шта да вам кажем, мљац, мљац... Битно је да се на овом путовању нисмо „пустили“...

Купање на Заовинском језеру је било финале дневних активности. Организатор је имао проблема да убеди учеснике да у овој регији има бољих језера од Перућачког, што није било тешко закључити после Заовина. А тек назнака да и ово језеро није најбоље, већ да има још бољих, голица

машту и позива на неки следећи пут.

Субота, је традиционално на Дринској регати, резервисана за велики спуст од Перућца до Рогачице, и то је централни догађај целог перформанса. Како све то најкраће описати, сумирати, а да одржава суштину? То није рафтинг, то није сплаварење, мада има и правих дрвених сплавова од великих балвана, то је Карневал на води.



Сви смо ми гледали извештаје са Дринске регате, фотке, клипове, прилоге... На основу тога закључивали овако и онако. Овај пут смо то доживели и учествовали изнутра. Нешто потпуно ново, непоновљиво, сагласни су сви учесници и дручија импресија од оне коју смо до сада имали.



А какав је то карневал био, са проценом од преко 25.000 учесника на води, преко 2.000 пловила разних, најбоље знају они који су били на чамцу...

А наш чамац велики, у жаргону „дереглија“, капацитета 25 особа.

Унутра нас двадесет двоје и три скипера, плус иће, пиће и остале потрепштине.

Пешкири, кишне кабанице, кишобрани, један сунцобран, капе и шешире, наш јединствени дрес код, посебно рађене мајице, један карневалски шарениш...

Зашто кабанице и кишобрани?

Нисам могао објаснити колегама да нема потребе за тим, јер на чамцу си мокар са кишом или без кише. Да је почела киша, све би било као што је било и без кише.

Регата не стаје на киши.



А мокри смо од воде, у чамцу, око чамца, од оних који нас прскају, поливају, од наших који скачу са чамца. Мокри смо зато што је то „стандард“ Дринске регате и то је једноставно тако. Тако да ништа нисмо користили од опреме које смо понели за заштиту од воде, чак шта више и ми смо у свему учествовали.

Једини проблем оних који су се купали за време спута, повратак у чамац.

Искусствено колеге које су у категорији 100+, потребно је минимум троје људи у чамцу, да би га извукли на чамац, ови испод 100 може двоје, девојке једно или двоје. Водили смо рачуна о томе.



Пре спуста, неки су видели „проблем“, немамо есцајг на чамцу, немамо чаше, тањире. Све се то једноставно решава. Док седиш у чамцу, у леву руку леб, у десну парче печења, пиће међ коленима и све је решено. И све је тако и функционисало...

Са свих пловила нека музика, песма и игра, неки посебни перформанси.

И тако у тој карневалској поворци хиљаде разних пловила, чамци, даске, сплавови, или шта год друго, лагано плутамо или пловимо, до циља у Рогачици. Осим ако се скипери на време не престроје, па у сопственој режији наставите даље пут. Било је и тога.

Дефинитивно адреналин и забава је загарантована. Тако једноставно а тако добро... Што рече један колега „колективна позитивна психотерапија“.



Да не бисмо нешто пропустили навече смо поново ангажовали аутобус Крстић и син, не тај, већ аутобус бај Коча, да би у Бајиној Башти били на МОСТ Фесту. Да се разумемо, ни МОСТ Фест не стаје ако пада киша. Тако је било и ово вече, био је концерт, била је киша.

А ми смо на крају завршили у једном пабу, кафићу, клубу или шта је већ, симпатичног имена „Кригла и Цигла“ слушајући живу музику. Слушали смо добру домаћу музику 70тих, 80 година, у амбијенту где сви око вас играју и певају.

Такав је амбијент на Дринској регати на свим локацијама и све време трајања.

Нас је у неко глуво доба, исти онај бус, а други шофер, вратио на Калуђерске баре, код Курте на заслужени одмор.

И за крај, три дана у Бајиној Башти, нашем динамичком испуњеном свакога минута, су протекла као један трен... Свугде и на сваком кораку смо се осећали добродошлим, а наши домаћини нису крили задовољство, што су им гости инжењери из највеће телекомуникационе компаније у региону.



Сви до једног овогодишњег учесника, смо се изјаснили, идемо опет. У већем броју, на правом сплаву (великом дрвеном балванском), у већој организацији. Према томе, видимо се и следеће године на Дринској регати. Мислите о томе!